

τά φρύδια, όπως τό συνηθοῦσε, καί κάπνιζε καί μιλοῦσε μοναχός.

Ἡ γιαγιά ἔλεγε πὼς ἡ ἀδερφή ἦταν ἀρρωστη, πὼς κρύωσε στὸ δρόμο. Μὰ δὲν φέραν τὸ γιατρὸ οὔτε τότε οὔτε ὕστερα. Ἡ γιαγιά καθότανε κοντὰ τῆς καί τῆς χεῖδευε τὸ χέρι καί τὰ μαλλιά, μὰ ὁ παππούς δὲν ἔμπαινε ποτὲ στὴν κάμαρα τῆς ἀδερφῆς. Κ' ἡ ἀδερφή πάλι δὲν ἔβγαίνε ποτὲ ἀποκεῖ. Κλεισμένη μέσα κι' ὅσο ὁ χειμῶνας σκοτείνιαζε τὸ περιθόλι καί τὴν ἐξοχή, κλεισμένη μέσα κι' ἄμα μὲ τὴν ἀνοιξι φούντωσε ἡ αὐλή μας, γέμισε ἥλιο ἢ λαγκαδιὰ καί λυῶσαν στὰ βουνὰ τὰ χιόνια. Δὲ θέλησε νάρθῃ οὔτε μιὰ φορά νὰ ρίξουμε τὴ βάρκα στὸ ποταμάκι πὺ ξεθόλωσε καί ρήχηνε, καί καθὼς ζέστανε ὁ καιρὸς μπορούσα πάλι νὰ βουτῶ μὲς στὸ νερό. Ἡ ἀδερφή καθόταν πάντα γερμένη σ' ἕναν καναπέ, σκυφτὴ στὸ κέντημά τῆς, χλωμὴ κι' ἀγέλαστη, ἀδύνατη καί σιωπηλὴ. Μ' ἔπαιρνε κοντὰ τῆς καί μὲ κύτταζε στὰ μάτια δίχως νὰ μιλή. Μόνο μιὰ μέρα, καθὼς ἀκουμποῦσε στὸ παράθυρο καί κύτταζε μέσα στὸ ἀνοιγμένο τζάμι, ὅπου καθρεφτιζόταν ἡ αὐλή κ' ἡ ράχες πέρα, μοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Δὲς τί ὠμορφα πὺ εἶνε δῶ μέσα..

Ἔσκυφα στὸν ὄμο τῆς καί κύτταξα καλύτερα. Τὸ πηγὰδι μὲ τὶς ροδοδάφνες ἔνα γῦρο φαινότανε μπροστὰ-μπροστὰ, πίσω μαύριζε ψηλόλιγνο ἕνα κυπαρίσσι, ἔπειτα πρασινίζανε τὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ κι' ἀποπίσω τους ἔλαμπε στὸ βάθος μιὰ στενὴ λουρίδα ἀπὸ τὸ ποταμάκι. Πολλὲς φορές εἶχα δῆ καθρεφτισμένη ἐκεῖ στὸ τζάμι τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς λαγκαδιᾶς· ὁμως τὴν ὥρα ἐκεῖνη, καθὼς ἔγερνα στὴν ἀδερφή κ' εἶχα μπροστὰ μου τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπό τῆς μὲ τὰ βαθουλά τὰ μάτια, μοῦ φάνηκε πὼς τὴν εἰκόνα πὺ δειχνότανε στὸ τζάμι τὴν ἔβλεπα κι' ἐγὼ μὲ τὰ θλιμμένα μάτια τῆς ἀδερφῆς. Κι' ἔμεινα ἀμίλητος καί κύτταξα ἐκεῖ μέσα καί θυμοῦμαι πὼς τὸ γνῶριμο αὐτὸ μέρος — ὅπως καθρεφτιζότανε σκουρότερο, ὅπως τὸ φωτοῦσε κεῖ θαμπότερα, πνιγμένα ὁ ἥλιος, καί τ' ἀνθη ἀπὸ τὶς ροδοδάφνες κοκκινίζανε σπαρτὰ σὰ φλόγες — μοῦ φάνταζε ἄξαφνα σὰν κόσμος ἄγνωστος καί νέος, παράξενος καί μαγικός.

— Μόνο ἐδῶ μέσα εἶν' ὠμορφος ὁ κόσμος, ξαναεἶπε ἡ ἀδερφή.

Ἦταν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια πὺ ἀκούσα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ σπῆτι βρέθηκε στὸ πόδι ἕνα πρωί. Ἡ γιαγιά πὺ μπῆκε στὴν κάμαρα, δὲ βοήκε κεῖ τὴν ἀδερφή. Τὴ γυρέψανε παντοῦ, ὅσο πὺ τὴ βγάλανε νεκρὴ ἀπ' τὸ ποταμάκι κάτω ἐκεῖ στὸν καταρράχτη πίσω ἀπὸ τὶς ἰτιές ὅπου μᾶς ἔσερνε τὸ ρέμα τὴ βαρκούλα. Τὴ φέρανε στὸ σπῆτι κρεμασμένη. Εἶδα μόνο τὰ μαλλιά τῆς πὺ στάζανε νερό καί τὶς ἀίρες ἀπὸ τὰ γυυνά τῆς πόδια.

Ἡ σιωπὴ ξαναβασίλεψε στὸ σπῆτι. Δὲ λύθηκε οὔτε ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ὁ πατέρας καί θάψανε τὴν ἀδερφή, οὔτε ὕστερα ὅσο ἔζησε ἡ γιαγιά.

Καί ὁ πατέρας, ὅταν πῆγα ἔπειτα μαζύ του, δὲ μελέτησε ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀδερφῆς. Μιὰ φωτογραφία τῆς ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ ἦταν στὸ σκολειὸ στὴν πόλι, ἔστεκε στὸ κομὸ τῆς σάλας. Ἔπειτα χάθηκε κι' αὐτὴ, δὲν τὴν ξαναεἶδα. Ὅσο ὅσο δὲ λησμόνησα ποτὲ τὸ πρόσωπο τῆς ἀδερφῆς. Τὸ βλέπω πάντα σκυφτὸ μπροστὰ στὸ τζάμι τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ, ἐκεῖ πὺ γέρνω τώρα κάποτε κι' ἐγὼ νὰ δῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὠμορφο τὸν κόσμο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΝΝΟΥΝ ΣΥΧΝΟΤΕΡΑ Η ΚΟΤΤΕΣ

Ὅσοι ἔχετε κότες καί παραπονεῖσθε ὅτι δὲν γεννοῦν συχνὰ αὐγά, μπορεῖτε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο νὰ τὶς διευκολύνετε ὥστε νὰ γεννοῦν συχνότερα:

Παίρνετε μιὰ ὀκτὰ ἀσθέστη καί τὸν σβύνετε σὲ 10 ὀκτὰδες νερό, κατόπιν βρέχετε μὲ τὸ ἀσβεστωμένο νερό τὸ σιτάρι πὺ θὰ δώσετε νὰ φᾶνε ἡ κότες σας.

Ἐννοεῖται πὼς τὸ σιτάρι αὐτὸ θὰ τοὺς τὸ δώσετε ἔτσι ἀσβεστωμένο μόνο μιὰ ἢ δυὸ φορές, γιὰ τὴν συχνότερα βλάπτει.

Ἡ κότες ἡ ὁποία θὰ φᾶ ὀλίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ σιτάρι θὰ γεννήσῃ γρήγορα καί ἀφθονα αὐγά, καί ἂν ἀκόμη ἡ ἐποχὴ δὲν εἶνε πρόσφορη.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Προβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣ ΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτενσέλ
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντὲ Σεμουᾶ.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καί 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
- «Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ
- Καί «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καί 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καί τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καί 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.